

Σκηνή μοναδική
και μάλλον τραγική.(Έντος ενός κοιτώσος
δ' Αλληγιάννης μόνος.)

ΔΕΛ.- Ένίκησα... τετέλεστοι... δεν μένει πλέον άλλο...
ο' ένα παπούτσι και τα δρο ποδάρια του θα βάλω.
'Γιού!.. δια του Μπούμπουλης και άλλων νίκην βρέπω
και τότε αποθέσσις πολύ ένδοξοτέρα...
τά πάντα πλέον ρόδινα και φωτεινά τα βλέπω
κι' ύψονομαι μετέωρος εις κυανόν αιθέρα.

'Εμπρός τα βαρβάρωφωνα, εμπρός ή μουσική,
οί προσφιλείς ήμέτεροι καθός κι' οί Κρητικοί.
Αί γλωσσάσι βλάν ως φανούν γελώσαι και άκμαται,
ως κυματίσουν γαλαναί και μελαναί σημαίαι,
ανάψετε βεγγαλικά και φώτα και θαυλοός
και ταμπουράδες καίτε και λύρας και αλλοός.
'Εγώ από του ύψους μου γελώ και κιαμαρώνω
και νόν δια του Μπούμπουλης την ήνχη συμπληρώνω.

'Ω! θά νίκηση βέβαια... κανείς δεν άμφισβάλλει...
στεφανωμένον νικητήν τόν έκλεκτόν μου βλέπω...
και όμως ή καρδιά μου άγωνισά και πάλλει,
χωρίς έγώ παντάσμαι να της τό έπιτρέπω.

Πάυσε, καρδιά, τούς παλμούς... δεν θέλω να κινησαι...
περί της νίκης άραγε βέβαια μη δεν είσαι;
'Έντος μικρού δ' Μπούμπουλης άστράπτει και βροντά...

(Ή πάλλουσα καρδιά του ποσός δεν άπαντά.)

ΔΕΛ.- Καρδίτ, πάυσε τούς παλμούς... έγώ σοφ τό προστάζω...
περί της νίκης παντελώς δεν θέλω να διατάζω.

(Ή πάλλουσα καρδιά του δεν άπαντά και πάλιν
και τότε δ' Θεόδωρος με δύναμιν μεγάλην
σφριγώσαν κι' αίμοστάζουσαν έξάλλως την άρπάξει
κι' από τό στήθος την πατά κι' αντίκρου του την βάζει.)

ΔΕΛ.- 'Ω ού καρδιά τρυφερά κι' άγωνισία λάλει...
μήπως οί τόσο σοφ παλμοί κακά σημεία είναι;
μη τάχατα δ' Μπούμπουλης τόν Γκιών δεν καταβάλει
και άλλα! άπροσδοκίτη με καρτερούν δόδοι;

(Πηδά ή δόλια του καρδιά χωρίς να του 'μιλά.)

ΔΕΛ.- 'Ω άπειθής καρδιά μου μ' έθύμωσες πολύ...
είπά μου τώρα διατι δεν σέ χωρεί δ' τόπος;
ώμιγησε, παρακαλώ, κι' αυτός δεν είναι τρόπος.

(Άρπάξει την καρδίαν του και τούς παλμούς μετρά
κι' αυτή από τό χέρια του σάν γέλι του γλιστρά.)

ΔΕΛ.- Ποφ φεύγεις, ώ καρδιά μου;.. μη με άφίνης, στάσου...
έξάττασαι, άλλωφρονετός, δεν είσαι 'σά σωστά σου.

(Την κυνηγά δ' Αρχηγός με βήματα μεγάλα
κι' αυτή του φεύγει και πήδξ σάν λαοιυμένα μάλα,
κι' ένφ κονιά της κιάθρος δ' Θεοδώρης φθάνει
έκείνη τρέχει μακριά και γάλλ μπουρντά του κάνει.)

ΔΕΛ.- 'Ελα όπισω... γύρισε 'σά πονεμένον στήθος.

(Ειστρέχεται μακρόμενον έξ ήμετέρων πληθός
και σπεύδει μετά σημαίων 'στού ένθους τόν σωτήρα
και όλοι τραγουδούν μαζί με ταμπουρά και λύρα.)Κυπαρισσέ μου κορμί και άσπρη μου μακίριπέτα,
ως γίνου δλα θάλασσα και δζόλ' έπαρά τα.Στακί καπέλο φόρσο και μαύρη ρεδιγκότα
και 'σά μπαλκόνι πρόβαλε να 'δξ χαραίς και φώτα.'Στό παραθύρι πρόβαλε, ώ 'Αρχηγέ μεγάλε,
και εις τούς ήμέτερούς σου σωφάντα λόγους βγάλε.'Ηλθε ή ώρα ή χρυσή... κορά μου, άχι άχι!..
ποφ θα γεμισθ μερικόν τό νησιτικό στομάχι.Ποφρι δεξιμ... δ' Μπούμπουλης πλακόνει άπ' τή Σόρα
κι' ά; πάρε να τόν ψάλωμε με ταμπουρά και λύρα.(Και δ' Δεσίδης έρχεται με τάλλο τό άσκέρι
και άποφύρια του βασιτά εις ένα κι' άλλο χέρι.)

ΔΕΒ.- Νά τά μοιράσω, 'Αρχηγέ;

ΔΕΛ.- Νά τά μοιράσης δλα.

(Οί πατριώται ρίχνονται 'σά ρούχα του Νικόλα.
'Εν τούτοις όμως έρχονται μετά βοής και ζάλης
δ' φλογερός Ζυγομαλάς, δ' Κατσονόρης κι' δ' Ράλλης.)

ΖΥΓ.- Ν' ανάψωμεν τά φώσφορα;

ΔΕΛ.- 'Ανάψετε τά όλοι
και ά; μαυρίσουν με καπνόν τόν ουρανόν οί θόλοι.

ΡΑΔ.- Έμπρός ή διαδήλωσις...

ΚΑΤ.- Βαρέτε τά νταούλια.

ΔΕΒ.- Ένίκησαν τά λάχανα και τά κοκκινογούλια.

(Ένφ άρχίζει θόελλα και τελετή μεγάλη
και άλλαλάζει θούρια πυκνή μυρμηκία,
Ιδού τό φάνασμα του Γκιών άπαίσιον προβάλλει
καθός 'στών Μάκθεφ φαίνεται του Βάγκου ή σιά.)ΔΕΛ.- 'Ω θέαμ' άποτρέπαιον... σπαθήτε παραφρημα...
σιγήσατε, παρακαλώ... μην κουνήθτε βήμα.
'Ω! δια τόστο έπαλλε ή μαύρη μου καρδιά...
ά; σταματήση πρός σιγμήν ή φιλη συνοδεία.
Τίς είσαι ού δ' βλέπων με; είσαι παππάς για πλάρι;
δ'! οέ γνωρίζω, μισορά και Τηνιακά τοσγάφρη.



(Ο Γκιόν γελᾷ 'στὸν Ἀρχηγὸν μὲ γέλωτα σαρκόνιον
καὶ τότε πᾶς τὸν Θεωρῆ τὸν κήνει τὸ διαμόνιον.)

ΔΕΑ.- Πῶς; ἔχεις μουτερα καὶ γελᾷς, περίτεμμα τῆς Τήνου;
μακρᾶν μου, φάντασμα ἀναιδῆς... καπνὸς καὶ σκόνη γίνου.

(Ἐνθ' τοιαῦτα ἰμιλεῖ ὁ Ἀρχηγὸς καὶ φρίττει
βάζει ὁ Γκιὸν μὲ πῶ-μὴ 'στὴν σηκωτὴ τοῦ μύτη
καὶ χάνεται σὰν ἀστραπὴ
χωρὶς μὲ λέξι· νὰ τοῦ 'πῆ.)

ΔΕΑ.- Ὡ χρησοδότις μου ψυχῆ!... τὸ ἔθνος κατεστράφη,
ἡ Κρήτη δὲ διὰ παντὸς 'στὰ αἵματα ἑτάφη.

(Ὁ Ἀρχηγὸς λιποθυμῶν 'στὰ χέρια τοῦ Λεβίθη
καὶ εἰς τρέχουν γύρω του μ' ἀνθόνερο καὶ ξύδι,
καὶ τότε δρὸ κακὰ πτυλιὰ, δρὸ Γκ. ὠνήδες ἀντάμα,
πετοῦν εἰς τὸ μπαλκόνι του καὶ τραγουδοῦν μὲ κλάμμα.)

Ξῶστε τὰ τόσα φῶτα,
ἀς μὴν παίζου μουσικαῖς...
τώρα πάλι δπως πρῶτα
συμφορὰ καὶ ταπεινός.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
τί σὰς ἦτανε γραφτό...
Θεωράκη κακομοίρη,
πῶς τὸ ἔπαθες κι' αὐτό.

Λιγερὸ μου κυπαρίσσι,
σοῦ ἐκόψανε τὴ φόρα...
πῆρ καλὰ εἰς τὸ Παριὶ
νὰ καθῶσουν ἕως τώρα.

Τί γανᾶτι καὶ τί πίκια!...
τί μαυρίλα φοβερή!...
στ' ἀφήσανε 'στὴ γλώσσα,
Θεωράκη, Θεωρῆ.

Μαύρη πάλι γιὰ τὸ κόμμα
ἐξημέρωσε ἀσπὴ...
δὲν τὸ ἔλεγ' ἕνα στόμα
πῶς ὁ Γκιὸν ποτὲ θὰ 'δῆθ.

'Ἐνας Τηγακὸς τοσαγάρης
'στὰ ρουθῶνι σου νὰ 'μπῆ; ;...

πόση λύπη θά τὴν πάρῃς
μὲς ὅτῃν τόση σου πομπή !

Βουλευτὴς ποτὲ νὰ ἔβῃ
δὲν τὸ πιστεῦσε κανεὶς,
κί' ἡ καρδιά σου τώρα φεύγει
κί' ἀλαλάζεις και πόνετς.

Ὡ κακὴ και μαύρη μοῖρα !
ὦ μεγάλο ξαφνικό !...
διαβήλωσις ὅτῃ Σόρα
γιά τὸν Γκιὼν τὸν Τηνιακό.

Γιὰ τὸν Μπούμπουλή σου τζέφος...
πηλαλοὺν ὅτῃν Βαφειαδάκη...
ἐκατὸ δραχμιαὶς ἡ ψήφος,
δὲν τ' ἀφήσαν παραδάκι.

Τοῦ διαβόντρου τὰ κουλόκια,
οἱ Μπουρληδες οἱ χαζοὶ !...
ἀγοράζει μονοκουλόκια
ὁ παρὰς τοῦ Ἀμβρουζή.

Και τοῦ Γκιὼν τὸ ζήτησ φθάνει
ὅτῃς Ἀθήνας τὰς κλεινάς,
και σασιέται και τὰ χάνει
ὁ πτωχὸς Τσιροπινας.

Κί' ὁ Δεσπότης—ὠμίνα !—
μὲ ταγάρη και ντορῶα
και μὲ ράτσα σηκωμένα
γιὰ τὸν Γολγοθὰ τραβῆ.

Ἦσαν δρόμο οἱ χορτάτοι,
οἱ προδῶται οἱ φρικτοὶ !...
βγάλε τώρα, Στρατηλάτη,
τὸ καπέλο τὸ στακτιά.

Μαύρα τῆς καρδιάς τὰ φύλλα,
ἐλα μαύρα και φωτιά...
μὲς ὅτῃν τόση σου μαυρίλα
δὲν ταιριάζουν τὰ στακτιά.

Τί χαροὶς, φωναὶς και χυάρις
γιὰ τὸν Γκιὼν τὸν Τηνιακό...
ὅς στῆθον παντιέρας μαύρας
ἀπὸ κάθε νησιτικό.

Δευτεριά, γιὰ λίγω πάψε
νὰ κτυπῆς μὲ τὸ σπαθί,
κί' ἐλα σίμως και κλάψε
ἐνα μάρτυρ' ἀληθῆ.

Σβόστε τὰ τόσα φῶτα,
ὅς μὴν παιζοῦν μουσικαίς,
τώρα πάλι ἔπος πρῶτα
συμφορὰ και τενεκίς.

(Μόλις τῶν δύο Γκιωνῆων κατέπαυσε τὸ ἔσμα
και πάλιν ἐμφανίζεται τοῦ Γκιὼν τὸ ἀπρον φάσμα.)

ΔΕΑ.—Τίς εἶσαι σύ;... δὲν ἔμυλαις;... πρὸς τί μοῦ σιωπῆς;

(Ὁ Γκιὼν μεταμορφώνεται και γίνεται παπάς.)

ΔΕΑ.—Νὰ μ' ἀπατήσης προσαθεῖς, ὦ Τηνιακὲ τσαγκάρη.

(Ὁ Γκιὼν μεταμορφώνεται και γίνεται πουλάρι.)

ΔΕΑ.—Ἐξαφανίσου, Τηνιακὲ τραγόπαπκα και πόλε,
δαμιόνιον, τελώνιον, ἀπάτη, πλάνη, δόλε.

(Ὁ Γκιὼν ἐξαφανίζεται προσηκῶς ὅτῃν Γάλλην
κί' ὁ Θεοδωράκης ἐξαφνα λιποθυμῆ και πάλιν,
και τότε θρήνος γίνεται και πάταγος πολλὸς
και πέρνει τάποφρονα του ὀπίσ' ὁ Νικολῆς,
και μοιρολόγια ψάλλονται πολλὸ σπαρτακτικὰ
και βογγητὸ ἀκούεται ἀπὸ τοὺς νησιτικῶς,
και τρέχουν μὲ τὰ φώφορα και τὰ βεγγαλικὰ
και τὰ πουλοῦν μισοτιμῆς εἰς τοὺς Ὑπουργοῦς.)

Ἐνφ δὲ τόσος γίνεται ἀλαλαγμὸς και θρήνος
προσέρχεται κί' ὁ Φασουλῆ; πενηθοροῦν κί' ἐκείνος,
κί' εὐθὺς σημαίαν μελανῆ περιδακρυς ἀρπάζει
και μὲ αὐτὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ τὴν κεφαλὴν σκεπάζει.)

Και ὀλίγαις ποικιλιαίς,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελαίς.

Ὁ φίλος Μαυρογένης μὲ τὸν Παναγιωτίδη
τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου ὅ' ἀρχίσῃ και ἐκείθῃ
μικρὰν ἐφημερίδα « τὴν Ἀθηναϊκὴν »
μὲ ὕλην τερπινοτάτην και δὴ κοινωνικὴν.
Αὐτὸ τὸ νέον φύλλον δὲν θὰ φανῆ μὲ χροῖμα,
τοῦτέστι δὲν ὅ' ἀνήκῃ ὅτῃ ἐνα κί' ἄλλο κόμμα,
θὰ τύχῃ δὲ γενναίως παρ' ἑλῶν συνδρομῆς...
τὰ βέλυστα εἰς τοῦτο εὐχόμεθα κί' ἡμεῖς.

Ὁ Πρωτοπαπαδάκης, παιδί ἀγαπητό,
μὲ γνῶσι και κεφάλι ἀλίεμα δυνατό,
ἐσχάτως ἐμνηστειθῆ ἄνευ πομπῆς και κώμου
μὲ τὴν ἀρίστην κόρην Σιμαράγδαν Οἰκονομῶ,
πρωτεύουσαν εἰς χάρην και πλοῦτον ἀρετῶν
και ὄχι παπαρέλα και τοῦ σαρμοῦ Ζαγάρη,
ὁ δὲ Ρωμῆος συγχάριται κί' ἐκείτην και αὐτὴν
και ραίνει μὲ λουλοῦσμα τὸ ταιριαστὸ Ζευγάρη.

Εἰς τὴν ὁδὸν Σταθίου, εἰς τὴ Βουλὴν καρσί,
λαμπρὸν χαρτοπωλεῖον τοῦ Κόκκοτα θὰ βρῆτε...
τί ὄμορφα παιγνίδια ! τί φτήνια περισσή !...
πηγαίνει' ἐκαὶ πέρα και τότε θὰ ἰθῆτε.
Ἐνα χαρτοπωλεῖον εὐρίσκεται—τοῦ Κόκκοτα—
κί' ἐκεῖ πολλὰ ὑπάρχουν περιέρρα κί' ἀλλόκοτα.

